

SZILÁGYI ZOLTÁN

ÖLDÖKLŐ REGAR LEGENDÁJA

Szerkesztő: Vancsó Éva

© 2016 Szilágyi Zoltán
(v1.05)

NOVELLA

Sir Murdoch jó karban lévő, elegáns ötvenesnek tűnhetett a felületes szemlélő számára, amolyan felsővezetőféfének, aki épp a golfpályáról igyekszik a szeretője lakására. A hozzáértők azonban hamar kiszúrhatták a zakója alatt a felsőtestére és a derekára szíjazott pisztolytartókat. Az oldalán lógó nehéz táská sem sportszereket, hanem további fegyvereket és túlélőfelszerelést rejtett.

A férfi látszólag fegyelmezetten, nyugodtan sétált keresztül a lerobbant szálloda hallján, ám belül majd' szétvetette az idegesség. Őszülő halántékáról verejtékcsepp indult el, végigsiklott arcélének mély ráncain, és eltűnt a golyóálló mellénye alatt. A nemzedékeken át tartó kutatás a végéhez közeledett, szinte karnyújtásnyira volt a cél. Elöntötte az a fajta izgatott várakozás, amelyet gyerekkorában érzett, mielőtt kinyithatta volna a karácsonyi ajándékokat.

Biztos volt benne, hogy percekben belül megtalálja az átjárót a *Menedék*hez.

Nagyapja sokat mesélt neki a furcsa nevű helyről, ahol mesebeli lények élnek, jók és gonoszak egyaránt. Gyerekként persze elhitte a csodálatos történeteket, aztán viszont annak rendje s módja szerint elfeledkezett róluk. Csak az öreg halála után jutottak újra eszébe, amikor véletlenül megtalálta a titkos szobát a családi kastély egyik eldugott szárnyában. A helyiség tele volt a varázslatos országról szóló, molyrágta könyvekkel, pergamenekkel és kőtáblákkal – mint kiderült, a *Menedék* számos kultúra legendáiban felbukkant. A jegyzetek alapján a nagyapja egész életében az átjáró után kutatott, hogy megszerezze a *Menedék* legnagyobb kincsét, a halhatatlanságot.

Murdoch eleinte csak hobbiból foglalkozott a dologgal, mintegy tisztelgésképpen az öreg emléke előtt. Történészeket, kalandorokat bízott meg, hogy újabb adatokat szerezzenek, vagy ellenőrizzék a meglévőket. Ahogy aztán gyűltek a bizonyítékok, egyre biztosabb lett benne, hogy a hely valóban létezik... és egyre bizalmatlanabbá vált. Megtudta, nem csak ő kutat a hely után, hiszen mindenkit vonzott a halhatatlanság ígérete, így lassan elhagyta a segítőkét, és teljesen a saját kezébe vette a kutatást. Katona múltja segített túljutni az akadályokon, ám lassan felélte a családi vagyon maradékát, és kifutott az időből.

Végül csak egyetlen nyom maradt, amely bármilyen valószínűtlen volt is, New York kellős közepére vezetett. Az elhagyatottan álló szálloda sötét, romos foghíjként ékelődött a csillogó felhőkarcolók közé.

– ♦ –

Murdoch az „üzemen kívül” feliratú liftnél megtorpant, és elővette a zsebéből azt a különleges iránytűt, amelyet még Tibetben szerzett, és amely mindig a *Menedék*hez vezető átjáró felé mutatott. Egyszer szétszerelte, hogy megértse, hogyan működik, ám csak véletlenszerűen egymásra dobált kristályokat, huzalokat és fogaskerekeket talált benne. A készülék azonban

minden ésszerűség ellenére működött: a mutatója most is veszettül pörögni kezdett, ahogy a tenyerére fektette.

Jó helyen járok!, gondolta elégedetten, és az élére fordította a műszert. A mutató azonnal felfelé lendült, amitől Murdoch meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Nocsak! Odafent lenne? – mormolta a bajsza alatt. Már régen megtanulta, hogy a Menedékkal kapcsolatban néha félre kell tennie a logikát, és egyszerűen csak hinnie kell. Az átjáró, amely összekötötte a valóságot a mesebeli országgal, időnként furcsa helyekre költözött.

Megkereste a lépcsőház ajtaját, ellenőrizte, nem követik-e, majd vett egy nagy levegőt, és elindult felfelé a szeméttel borított lépcsőkön.

Az ötödiken, egy jellegtelen, barackszínűre festett folyosón a tű folyamatosan pörgött, bármerre fordította is a szerkezetet. Megérkezett. Néhány másodpercre megállt, és felidézte a teendők már ezerszer végiggondolt listáját, aztán munkához látott. Remegő kézzel elővett egy monogramos zsebkendőt, megtörölte a homlokát, majd letette a táskát, és apró, torz alakokat ábrázoló kőszobrokat vett elő. A fal mellé helyezte őket. Ezután ecsetet mártott egy fekete üvegcsébe, amely egy rég halott boszorkány vérért tartalmazta, és rúnákat mázolt a falra. Végül még egyszer ellenőrizte, hogy mindent jól csinált-e, és újra megtörölte a homlokát.

Vajon sikerülni fog?

A teendők listáját és az összetevőket nem volt könnyű megszerezni, ráadásul egyáltalán nem lehetett benne biztos, hogy érnek bármit is.

– Gyerünk! – suttogta. – Gyerünk!

Ekkor valami kattant, és a kőszobrok remegni kezdtek. A fal megrázkódott, és egy darabja fülsértő csikorgás kíséretében kiemelkedett a folyosó síkjából, és megindult oldalra. Murdoch előtt egy apró barlangszoba tárult fel, amelynek falait és padlózatát szürke, durván faragott sziklák alkották. A mennyezetről cseppkövek lógtak, közöttük apró fénypontok ragyogtak, és világossággal árasztották el a helyiséget. De a férfi figyelmét a barlang szemközti falába épített faajtó ragadta meg, amelynek felszínén ismerős rúnák izzottak. Már ezerszer látta őket nagyapja jegyzetei között.

Az ajtó!

– Hát megvagy! – suttogta diadalmasan.

Remegő térddel lépett előre. Tekintete végigfutott az ajtó aprólékos gonddal kidolgozott csuklópántjain, és a hatalmas, sárkányfejet formázó kilincsen. Könnyek szöktek szemébe a megkönnyebbüléstől, kinyújtotta a kezét a kilincs felé és...

– *Ehem!* – köszörilte meg valaki a torkát mögötte.

Murdoch egyetlen mozdulattal előrántotta az egyik fegyverét, megpördült, féltérdre ereszkedett, és leadott néhány lövést a hang irányába. Az első golyó a falba fúródott, és lepattintott belőle egy tenyérnyi kődarabot, a többi azonban nem ért célt. Aranyszínű fény villant, és a lövedékek ott maradtak, a levegőben függve.

A fal megmozdult, és határozott nemtetszésének adott hangot.

– Au! – dörögte. Egy szürke kéz emelkedett ki a cseppkövek közül, és megdörzsölte a golyó ütötte lyukat. Murdoch agya csak a mozgás láttán ismerte fel, hogy amit eddig falnak vélt, valójában egy hatalmas kőlény, amely morcosan toporgott hatalmas lábain. Az egész jobboldali falat elfoglalta, és még össze is kellett görnyednie, hogy elérjen a több mint három méter magas mennyezet alatt. Apró, feketén csillogó opálszemei szemrehányóan meredtek elő vaskos kőkoponyájából.

– Ember! Ezt most miért kellett? – kérdezte egy másik hang, és egy törpe lépett elő a kőóriás mögül. Talán ha Murdoch mellkasáig ért, ám döbbenetesen széles vállalai emberfeletti erőt sugalltak. Bőrpáncélt viselt, és szarvakkal díszített sisakját olyan mélyen a szemébe húzta, hogy szinte csak a hatalmas orra és a bozontos szakála látszott ki. Combvastagságú alkarját tetoválások borították, vaskos ujjait a földre támasztott, hatalmas kétélű fejszéje nyelén pihentette. A fegyvert ránézésre egy közönséges ember talán meg sem tudta volna emelni, de Murdoch biztos volt benne, hogy a törpe egyetlen mozdulattal képes lenne kettévágni bármit, ami az orra elé kerül.

– Attól, hogy kőtroll, még neki is lehetnek érzései – folytatta a törpe, a troll pedig recsegve-ropogva lehajolt, és felvette az oldalából lepattant darabot. Megpróbálta visszailleszteni a helyére, ám az újfent lepottyant a földre.

– Ez volt a kedvenc palalemezem! – mordult fel panaszosan, és apró szemeivel vádlón bámult Murdochra, aki nagyot nyelt.

– El... elnézést – bökte ki, és leengedte a fegyvert. Elképzelése sem volt, mit mondjon. *Egy törpe, és egy troll... igaziak!* A gondolattól hevesebben kezdett verni a szíve. *Itt a bizonyíték, hogy jó helyen járok!*

– Nem kell mindjárt lövöldözni! – cincogta egy vékonyka hang, és a troll feje felől egy apró tündérlány ereszkedett alá. Talán egy arasznyi lehetett, kék ruhát viselt, áttetsző lepkeszárnyaival szaporán verdesett. Apró varázspálcát markolt, amelynek vége fényesen izzott. Amikor suhintott egyet, a lövedékeket tartó erő megszűnt, és azok kopogva a kövezetre hullottak. A tündér ezután elrakta a pálcát, és a troll vállára telepedett.

Most, hogy már hárman bámultak rá, Murdoch úgy érezte magát, mint egy gyerek, aki rossz fát tett a tűzre, és a felnőttek rajtakapták.

- Maguk az átjáró őrei? – kérdezte bátortalanul, és a kezében megremegett a fegyver.
- Ugyan! Mi csak itt vagyunk – brummogta a troll.
- Jaja – értett egyet a törpe, és még bólintott is hozzá. A sisak előre-hátra csúszkált a fején.
- Bizony – helyeselt cérnahangon a tündérke is.
- Meg akarnak állítani? – kérdezte Murdoch, és az ajtó felé intett.
- Mi? Dehogy! – felelte a törpe.
- Soha! – ingatta a fejét a troll.
- Menjen csak nyugodtan! – biztatta a tündér.

Murdoch néhány másodpercig gyanakodva bámulta őket, aztán tett egy bátortalan lépést az ajtó felé. Amazok nem mozdultak, csak kíváncsian bámultak rá.

- Oké, most bemegyek – mondta óvatosan.
- Persze.

– Csak tessék!

A férfi felemelte a karját, és a kilincs felé közelített, majd amikor még mindig nem történt semmi, az ajtónak szentelte a figyelmét.

– Izé... – dörmögte a troll. – Csak oda lesz? Vagy *retour*?

– Tessék? – fordult felé Murdoch meglepetten, ám ekkor a törpe röhögni kezdett, és a tündérke is csatlakozott hozzá. Aztán mély robajlást hallott, mintha távoli sziklaomlás lenne, és csak lassan ébredt rá, hogy a troll is nevet.

– Mi olyan vicces? – kérdezte morcosan. Nem volt ahhoz szokva, hogy kinevetik. – Rajtam mulatnak?

– Nem!

– Dehogy!

– Sohasem tennénk ilyet!

– Sajnálom... ez amolyan belső poén – mentegetőzött a törpe, és egyik ujját bedugta a sisak alá, hogy megtörölje a szemét. – Nem akartuk megbántani! Csak tudja... nemigen szoktak visszajönni onnan.

– Ugye nincs az ajtóba építve csapda, vagy ilyesmi? – vont a szemöldökét Murdoch.

– Dehogy!

– Erről az oldalról? Ugyan minek? – tette hozzá a törpe, mire újra röhögni kezdtek.

A férfi dühösen megrázta a fejét, és keze újra elindult a kilincs felé, ám aztán ismét megtorpant.

– Na, várjunk csak! Mi az, hogy erről az oldalról? Meg hogy nem jövök vissza? Mi van odabent?

– A Menedék. Azt keresi, nem? – kérdezte a tündér értetlenül.

– De igen! Viszont maguk mintha azt akarnák sugallni, hogy odabent valami veszélyes vár rám! – mondta a férfi, és gyanakodva meredt a törpére.

– Én nem sugalltam semmit! – mentegetőzött amaz. – Te hallottál valamit?

– Semmit! – rázta meg hatalmas fejét a troll. – Azt sem tudom, mi az!

A férfi néhány másodpercig bizalmatlanul méregette a három lényt, aztán újra a kilincs felé indult.

– Ámbár... – szólalt meg ekkor a törpe.

– Igen? – fordult vissza a Murdoch idegesen.

– Az sosem árt, ha mindenre felkészül...

– *Mindenre!* – bólogatott a troll lelkesen.

– Mert hát tudja, a népek odabent... szóval a legtöbbjük nem olyan rendes, jámbor lélek, mint mi – rázta meg a fejét a törpe.

– Nem bizony! – dörögte a troll.

– De maga biztos érti a dolgát – tette hozzá a tündér. – El tud bánni egy alkoholtól megvadult törpeosztaggal, és ogrékkal, orkokkal, farkasemberekkel, élőholtakkal meg ilyenekkel.

– A sárkányokról se feledkezzünk meg! – folytatta a troll.

– És az óriásokról! – szúrta közbe a törpe. – Azok a legkomiszabbak!

– Ó, engem egyszer napokon keresztül rágcsált az egyik. Azt olvasta valahol, hogy használok a köszvényére – magyarázta a troll némi nosztalgiával a hangjában. – Csuda dolgokat találtam a fogai között! Megmutassam őket?

– Ne! – felelte kórusban a törpe és a tündér.

Murdoch döbbenet bámult rájuk. *Ezek megőrültek!* Gombóc nőtt a torkában. *Ha ezek ilyenek, milyen lehet a többi lény odabent?* A pisztolyt még mindig a kezében szorongatta. Nevetségesen aprónak és teljesen haszontalannak tűnt a tündérke mágiájával szemben. Közelharcra gondolni sem mert, hiszen a törpe olyannak tűnt, mint aki képes megállítani egy feldühödött elefántot... és persze ott volt még a többtonnás, megelevenedett sziklalény is. A táskájában a pisztolynál sokkal komiszabb fegyverek is lapultak, ám tudta, azokkal sem menne semmire a nem hétköznapi ellenfelekkel szemben.

– De mi aztán igazán nem akarjuk elvenni a kedvét – köszörülte meg a torkát a törpe. – Ha megtalálta az átjárót, bizonyára mindent tud a benti világról.

– Én... – kezdte, de elhallgatott. Valójában semmit sem tudott a benti világról. Csak annyit, hogy hogyan lehet bejutni oda... ám arról, hogy valójában mi vár rá odabent, elképzelése sem volt. *Erről senki sem írt! Ez csak azt jelentheti, hogy igazat mondanak, és még senki sem tért vissza onnan...*

A gombóc a torkában egyre nagyobbra duzzadt.

– Miért akar egyáltalán bemenni? – kérdezte a tündér.

– Kíváncsi vagyok. És ott van a halhatatlanság is...

– Ó igen, a halhatatlanság – mondta a troll, és a mennyezet cseppköveit kezdte vizsgálgatni.

– Az nem tréfadolog – tette hozzá a tündér elgondolkodva.

– Bizony, bizony... – bólogatott a törpe is, és hirtelen érdeklődést mutatott a körmei iránt.

– Ezzel meg mit akarnak mondani?! – mordult fel Murdoch.

– Őrzik – válaszolta a troll. – Mármint a halhatatlanok.

– Nem szívesen adják oda másnak – mondta a tündérke.

– És elég kemény dió legyőzni őket, mivel... érti... *halhatatlanok* – magyarázta a törpe. –

Nem nagyon lehet bejutni a klubba.

– Csak kihalásos alapon – tromfolt rá a troll, és ezen megint röhögni kezdtek.

Murdoch leforrázva meredt rájuk.

– Van egyáltalán odabent valami, ami nem akar megölni?

– Azok a kis szőrös izék nem olyan vészesek – felelte a törpe.

– A mocsári manók? – kérdezte a troll.

– Ja, azok!

– Csak ne hagyja, hogy körülvegyék! – tanácsolta a tündér.

– Jaja! De akkor sem fogják megölni... csak lerágnak a fülét, orrát, meg ami kilóg... – ecsetelte a törpe.

– Ez hülyeség! Rólam nem rágtak le semmit – legyintett a troll, mire a törpe rámeredt, és szánakozva megcsóválta a fejét.

A férfi tekintete ide-oda cikázott a három lény között. A gombóc a torkából lassan lecsúszott a gyomrába. A kilincsre nézett, amely most már egyáltalán nem tűnt hívogatónak. Mintha még a kovácsolt sárkányfej szemei is gúnyosan méregették volna. Visszahúzta a kezét.

– De ha menni akar, menjen! Nem adhatja fel csak úgy az álmait! – mondta a tündérke, mire a törpe megköszöri a torkát.

– Feladni? Én... már mindent feladtam, hogy eljussak ideig – motyogta Murdoch.

– Sajnálom – felelte a tündér.

– A kutatás miatt feléltem a vagyonom... három lábujjamat elveszítettem a tibeti hegyekben...

– Szar ügy – hagyta rá a törpe.

– Akkor még maradt... mennyi is? – vakarta meg a fejét a troll.

– Hét – sietett a segítségére a tündér.

– Hét lábujja. Nekem egy sem maradt – sóhajtott a troll, és szemléltetésképpen megemelte egyik tuskóra emlékeztető lábát.

– Neked sohasem voltak lábujjaid – ellenkezett a törpe.

– Ugyan, mit tudsz te erről? – szusszant egyet a troll. – Az óriás előtt még megvoltak. Biztos amikor...

– Hanyagoljuk a témát!

Csend ereszkedett rájuk. Murdoch elhátrált az ajtótól. A rúnák, amelyek eddig úgy vonzották, mint molylepkét a fény, most fenyegetőnek tűntek. A fejében megszólalt egy hang, és menekülésre biztatta. Hiába tette fel a Menedék megtalálására az egész életét, hiába volt ennyire közel a cél, az előtte tornyosuló akadályok legyőzhetetlennek tűntek.

– De ha átjut Regaron, akkor már nem igazán érhetik meglepetések – bátorította a törpe.

– Így igaz – bólintott a troll.

– Regar?

– Öldöklő Regar, a kapu őre – mondta a törpe, és elbizonytalanodott a hangja. – Hallott róla, nem?

– Én... – a férfi nagyot nyelt. Tiltakozni akart, ám ekkor eszébe jutott az egyik pergamen, amin valóban említettek egy brutális hőst, akinek neve rímelt a Regarra. A legendák szerint kaput őrizte, és még soha senkinek nem sikerült legyőzni.

– Azt... azt hittem, hogy ő csak egy legenda.

– Élő legenda! Ő a Menedék legnagyobb harcosa! – bizonygatta a troll lelkesen. – Azt mondják róla, hogy képes még a legelszántabb, legfélelmetesebb, legerősebb ellenfelet is megfutamítani, anélkül hogy megemelné a fegyverét!

– Kissé talán túloznak – vetette közbe a tündér, de látva a másik kettő arckifejezését, meghunyászkodott.

– Öldöklő Regar... – ízlelgette a nevet Murdoch, és még egy lépést hátrált. A hang a fejében egyre hangosabbá vált. *Ha bemegyek oda, végem!*

Már csak menekülni akart.

– Én... azt hiszem, odakint felejtettem valamit. Nem gond, ha egy kicsit?...

– Dehogy, menjen csak! – bólogatott a troll.

– Mi nem megyünk sehová – tette még hozzá a törpe.

– ♦ –

Amikor a férfi mögött panaszos csikorgással becsukódott az ajtó, hosszú másodpercekre csend ereszkedett a kis társaságra.

– Basszus! – szólalt meg végül a tündérke bosszúsan. – Ezt nem hiszem el. Ekkora lúzer! Pedig alig karnyújtásnyira volt az átjárótól!

– Én megmondtam – mondta a troll elégedetten. – Aki egy életen át képes követni egy legendát, az könnyen elhisz egy újabbat...

– Igen, de ismét bebizonyosodott, hogy ennek a legendának minden szava igaz! Öldöklő Regar még a legelszántabb ellenfelet is képes megfutamítani, anélkül hogy megemelné a fegyverét – szavalta a törpe büszkén.

– Ne beszélj magadról harmadik személyben! Nem áll jól – hurrogta le a tündérke.

– Na, mi van, savanyú a szőlő? És különben is mi volt ez a „Jaaaj, jó uram, nem adhatja fel az álmait” szöveg?! – utánozta a törpe sipákolva a tündér hangját.

– Igen, megpróbáltad befolyásolni a fogadást! – helyeselt a troll.

– Én sem azzal kezdtem, hogy „Hello! Az én nevem Öldöklő Regar, örvendek a találkozásnak! Ha megpróbálsz átmenni a kapun, kifilézek...”, pedig akkor hamarabb elszelelt volna!

– De... – próbált mentegőzni a tündérke.

– Elég! – szakította félbe a troll. – Te is tudod, hogy nyert.

– Na, köhögd fel szépen a zsetonokat, kislány!

A tündér néhány másodpercig durcásan meredt rájuk, aztán varázsolni kezdett. A levegőből aranypénzek potyogtak a padlóra.

– Légy veled boldog! Én léptem! – vetette oda, majd csillámport szórt a levegőbe, és eltűnt.

– Ezek a mai fiatalok! – legyintett a törpe. Azzal lehajolt, és felvette az aranypénzeket. Az egyikbe beleharapott, majd az összeset elégedetten a zsebébe süllyesztette.

– Ne is törődj vele! – dörmögte a troll, aztán bizonytalanul hozzátette: – Vissza fog jönni, igaz? Mármint a férfi.

– Persze. Most megrémült, de hamarosan meggyőzi magát, hogy a helyzet nem is olyan vészes, mint gondolta. Arra fog jutni, hogy az álmai fontosabbak, mint az élete, és újra megpróbálja. Ilyenek az emberek. Ezért az övék az egész Föld, míg mi beszorultunk ide, az ajtó mögé.

– Akkor... valójában elveszítetted a fogadást, igaz?

– Igen, de ezt a kis Csingiling-pótléknak nem kell tudnia.

– Nekem mindegy – vont a vállát a troll. – És mit fogsz csinálni vele, ha visszajön? Mármint az emberrel.

– Még nem tudom. Egész rokonszenvesnek tűnt. Ha illedelmesen viselkedik, talán átengedem.

- Aha.
- De most ne foglalkozzunk ezzel! Pénz állt a házhoz, én pedig megéheztem. Leküldök egy alakváltót a hamburgereshez a Lexingtonra. Te kérsz valamit? Hozhatok neked egy macskakövet...